

Sygn. akt **IV Ka 291/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 15 maja 2015 r.

sprawy **S. W.** s. R. i E. ur. (...) w G.

obwinionego z art. 92 a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy PoRD

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szubinie VI Zamiejscowego Wydziału Karnego w Nakle nad Notecią

z dnia 17 grudnia 2014 r. sygn. akt VI W 480/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 291/15

UZASADNIENIE

S. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w Szubinie VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Nakle n/Notecią z 17 grudnia 2014 r. (sygn. akt VI W 480/14) został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, a polegającego na tym, że 1 listopada 2013 r. około godz. 7:55 w S. na ul. (...) w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h, kierując samochodem o numerze rej. (...) jechał z prędkością 107 km/h, przekraczając o 57 km/h dopuszczalną prędkość.

Na podstawie art. 92a k.w. wymierzono wymienionemu karę 300 zł grzywny.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia odnośnie kosztów obrony z urzędu, a także kosztów postępowania w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony w trybie apelacji przez obrońcę obwinionego.

Apelująca podniosła zarzut obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- 1) art. 39 ust. 4 k.p.w. poprzez niezastosowanie i zastąpienie wyjaśnień oskarżonego treścią jego osobistego sprzeciwu od wyroku zaocznego;
- 2) art. 39 ust. 1 k.p.w. w zw. z art. 168 k.p.k. poprzez uznanie za fakt noto rzyj ny urzędowo okoliczności, o której Sąd miał wiedzę prywatną, nie zaś urzędową..

W konkluzji autorka apelacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie, wobec czego zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy.

Sąd pierwszej instancji w sposób w pełni prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonując następnie zgodnej z wszelkimi wymogami i zasadami procesowymi, należytej oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd orzekający, stosownie do regulacji zawartej w treści art. 4 k.p.k. zw. z art. 8 k.p.w., uwzględnił przy tym zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, chronionej treścią przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.o.w., z których to dowodów wyprowadził prawidłowe, logiczne i w konsekwencji w pełni i uprawnione wnioski odnośnie sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Rozważania sądu a quo znalazły następnie swe odbicie w jak najbardziej przekonujących wywodach zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.. Pozostają one w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz

3

wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy w pełni

podzielając argumentację zawartą w rzeczonym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pragnie się do niej w całości odwołać.

Zarzuty apelacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie.

Obwiniony został w sposób prawidłowy wezwany na rozprawę, na której sprawę tę rozpoznano (k. 44). W konsekwencji Sąd pierwszej instancji w sposób w pełni uprawniony procedował pod nieobecność obwinionego, w trybie przepisu art. 71 § 4 k.p.w., po czym wydał wyrok zaoczny (k. 48). Nawiasem mówiąc, S. W. był na rozprawie reprezentowany przez swego obrońcę. Nie będzie od rzeczy skonstatować także i to, że wymieniony był należycie pouczony o służącym mu uprawnieniu procesowym, przewidzianym treścią przepisu art. 54 § 7 k.p.w (k. 4v), z którego nie skorzystał.

W konsekwencji, nie było jakichkolwiek przeszkód do przeprowadzenia zgromadzonych dowodów poprzez ich ujawnienie w trybie przepisu art. 76 § 1 i 2 k.p.w (k. k. 48), pośród których - nawiasem mówiąc - nie był ujawniany kwestionowany dokument z k. 15, po czemu zresztą, w tym stanie rzeczy i tale nie byłoby jakichkolwiek przeszkód ustawowych.

Całkowicie chybiony był także drugi spośród zarzutów apelacyjnych, jeśli zważyć, że sąd orzekający w sposób oczywisty miał bezpośredni, służbowy, procesowy kontakt z obwinionym na rozprawie w dniu 13 października 2014r., na którą ów stawił się na nią osobiście (k. 37). To zaś z powodzeniem uprawniało Sąd meritl do konfrontowania poczynionych przez siebie spostrzeżeń i obserwacji dia weryfikacji wizerunku oskarżonego znajdującego się na dowodowych dokumentach (k. 4 i 10).

:#

Niezależnie od tego, taką sposobność miał także Sąd Okręgowy na rozprawie odwoławczej, co pozwalało dojść Sądowi bez jakichkolwiek wątpliwości do tożsamego wniosku. Niezależnie już od tego, że wymieniony oświadczając się przed sądem odwoławczym przyznał, że to on widnieje na dowodowych fotografiach i że to on kierował rzeczonym pojazdem w inkryminowanym czasie, wyjaśniając powody swego zachowania (k. 89-89v).

Wprawdzie w apelacji nie podnosi się zagadnienia dotyczącego rozstrzygnięcia o karze, jednakże nie będzie od rzeczy stwierdzić, że i w tym zakresie brak jest jakichkolwiek podstaw do ingerencji w tę część orzeczenia, zwłaszcza, że przekroczenie przez obwinionego dopuszczalnej prędkości było nader znaczne, a w konsekwencji naruszenie obowiązujących w tym zakresie przepisów rażące.

W konsekwencji, ze wszystkich powodów przytoczonych powyżej, jak i tych zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, apelacji należało nie uwzględnić, a wyrok sądu pierwszej instancji podlegał utrzymaniu w mocy.

Orzeczenie odnośnie kosztów postępowania odwoławczego uzasadnione było treścią art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.